ПАМ'ЯТАЄМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 46. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го БЕРЕЗНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 10, 1976 No. 45. VOL. LXXXIII.

УКРАЇНЦІ Й ІНШІ ЕТНІЧНІ ГРУПИ БУЛИ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ У БІЛОМУ ДОМІ

Президент Дж. Форд

д-р Мирон Куропась

Вашінгтон, Д. К. — Коло сотні чільних представників різних етнічних груп та редакторів етнічної преси взяли участь в цілоденній конференції, що її влаштував Білий Дім тут у вівторок, 9-го березня, заходами Бюра Публічних Зв'язків і д-ра Мирона Куропася, спеціального асистента президента Джералда Форда для етнічних справ. В рамках цієї першої з ряду запланованих подібних зустрічей, учасники мали нагоду стрінутися з президентом Фордом в Білому Домі та почути низку доповідей представників уряду на актуальні теми внутрішньої і закордонної політики ЗСА. Після кожної доповіді учасники конференції мали нагоду коментувати доповіді, ставити запити та висловлювати побажання в імені етнічних груп і організацій, які вони репрезентували.

„Одною з основних цілей цієї та ряду інших вже запланованих конференцій — заявив на вступі д-р М. Куропась, який координував і проводив нарадами — є донести до відома Уряду ЗСА проблеми, тенденції і побажання поодиноких етнічних груп, які сьогодні є поважним фактором у формуванні внутрішньої і закордонної політики ЗСА".

Українська група, разом 15 осіб, була найчисленнішою з понад десятка репрезентованих на конференції етнічних груп. До цієї групи у вечірніх годинах долучилися ще численні місцеві українці, взявши участь в прийнятті в честь д-ра М. Куропася, що його влаштували спільно Крайова Організація Спадкоємних Груп при Республіканському Крайовому Комітеті і Українська Крайова Республіканська Федерація, якої основником і першим головою був д-р Куропась.

В-во „Свобода" й УНСоюз були репрезентовані головним предсідником УНСоюзу Йосипом Лисогором, почесним членом Головного Уряду Степаном Куропасем, головними радними проф. Тарасом Шмагалою і д-ром Богданом Футеєм та ред. Зеноном Сниликом.

Обширне звідомлення про цю конференцію появиться в наступному числі „Свободи".

Президент Форд і Джіммі Картер перемогли у правиборах на Фльориді

Маямі. — У фльоридських правиборах на президента ЗСА, які відбулися у вівторок, 9-го березня, президент Джералд Форд переміг свого республіканського суперника, колишнього каліфорнійського губернатора Роналда Рігена, здобуваючи 53 відсотки голосів, а Ріґен — 47 відсотків. Це вже четверті правибори, що в них переможцем вийшов президент Форд, а Ріген ще не виграв ні одних. З демократів фльоридські правибори виграв колишній губернатор Джорджії, Джіммі Картер, який здобув 34 відсотки голосів, перемагаючи 11-ох суперників. На другому місці опинився алабамський губернатор Джордж Воллес, одержуючи 31 відсоток голосів, а третє місце здобув сенатор Генрі Джексон із стейту Вашінгтон, який дістав 24 відсотки голосів. На четвертому місці опинився пенсильвенійський губернатор Мілтон Шеп, а на п'ятому конгресмен Моррис Юдал із Арізони.

Коментатори твердять, що перемога президента Форда дуже пошкодила кампанії Роналда Рігена здобути номінацію Республіканської партії. Однак Ріґен і його дорадники заявили, що колишній каліфорнійський губернатор продовжуватиме свою кампанію аж до Крайової конвенції цієї партії, яка відбудеться в Кензас Сіті, Міссурі, в серпні ц. р. Щодо демократів, то фльоридські правибори доказали, що Джіммі Картер є дійсно поважним кандидатом на пост президента, бо він досі виграв три із чотирьох правиборів, програвши тільки у Массачусетс, де він здобув четверте місце.

В Пекіні натякають на „акцію червоних ґвардистів"

Пекін. — Газета „Женьмінь Жібао", орган Компартії червоного Китаю помістила в середу, 10-го березня ц.р. дуже двозначну новинку, у якій натякається, що так звана „червона ґвардія", яка складається з довірених Мао Тсе-тунґові молодих комуністів, які віком не переходять 30-го року життя, є „готова вступити у сьогоднішню політичну боротьбу", якщо цього жадатиме предсідник Мао. Замітка в офіційному органі викликала чималу тривогу не тільки в Пекіні, але також на провінції, бо вона нагадує „акції" цих молодих „ґвардистів з часів „культурної революції" в 1960-х роках, в часі якої тисячі китайців загинули в тюрмах і на вулицях міст, а сотні партійних функціонарів були здеґрадовані і позбавлені права брати участь в партійному житті країни. Стаття в „Женьмінь Жібао" обвинувачує також так званих „капіталістичних заколотників".

Палестинські араби вимагають „негайної репатріяції" їх – до Ізраїлю

Об'єднані Нації, Н.Й. — Речник Палестинської Визвольної Організації (ПВО) у вівторок, 9-го березня, закликав Об'єднані Нації, щоб подали про негайне повернення палестинських арабів на територію, яких окупував Ізраїль під час війни в червні 1967-го року. Зеґді Лябіб Терзі, голова „обсерваційного" бюра цієї повстанської організації при ОН, висунув вимогу як „перший крок" до здійснення, за його словами, всіх прав палестинців. Терзі промовляв на засіданні Комісії для невід'ємних прав палестинського народу, яка була створена Генеральною Асамблею ОН минулого грудня. Комісія 26-го лютого розпочала свою 3-місячну сесію. Речники Ізраїльської місії в ОН відмовилися коментувати вимогу Зеґді Лябіба Терзі.

Піяніст Тома Гриньків виступить з індивідуальним концертом в Нюарку

Нюарк, Н. Дж. (Таїса Богданська). — В суботу, 27-го березня перед публікою Нюарку і околиці вперше виступить з власним концертом молодий піяніст Тома Гриньків.

Спонзором концерту є „Фондейшин оф Перформінґ Артс", яка кожного сезону спроваджує до Юніон, Н. Дж. високої кляси виконавців. Згадати б хоч легендарного Артура Рубінштайна, Джіну Бахауер, Ашкеназі, Ван Клайберна та інших, які давали свої концерти на запрошення згаданої організації.

Тома Гриньків, абсольвент коледжу в Вілксбері, Па. продовжував студії в Мангеттен Скул оф Мюзік, де дістав ступінь „мастера" і одержав найвищу нагороду школи, так званий „Герольд Бавер Авард".

Він переможець багатьох музичних конкурсів, вислідом одного було виконання Концерту Б-моль Чайковського з симфонічною оркестрою під диригентурою Леопольда Стоковського, а золота медаля з конкурсу в Швайцарії уможливила йому концертове турне в Европі, то ж виступав у Відні, Лондоні, Амстердамі і Берліні.

За свої виступи Т. Гриньків все одержував похвальні критики від професійних рецензентів. Його називають чуттєвим, елегантним піяністом, який з глибокою музикальністю і зрілістю відтворює найскладніші твори світової літератури.

Тома Гриньків

Тома Гриньків має вже свої пластинки, де виступає як соліст, або як член „Нового Американського Тріо".

Культурна публіка Нюарку і околиць напевне виповнить залю Коннектікат Фарм Скул при Стайвезант Аве. в Юніон, Н. Дж., бо ж з четвертої ґенерації український піяніст, крім творів Баха, Шуберта, Шопена і Ліста, виконає Сонату Б-моль Ревуцького, і три етюди Косенка у формі старовинних танків: Куранту, Менуєт і Жіґ.

Відбулися Річні Загальні Збори Окружного Комітету УНС Аллентавну й околиці

Бетлегем, Па. — У неділю, 7-го березня, тут у залі української католицької церкви св. Йосафата відбулися Річні Загальні Збори Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу Аллентавну й околиці, в яких взяли участь урядовці, представники та конвенційні делегати Відділів з наступних місцевостей: Аллентавн, Бетлегем, Істон, Рединг, Нортгемптон і Ормрод. У Зборах також взяли участь головний предсідник УНС Йосип Лисогір і головна радна Анна Гарас.

Збори відкрила голова Окружного Комітету Анна Гарас, привітавши всіх приявних. Молитву провів почесний голова Михайло Колодруб. Опісля, приявні хвилиною мовчанки вшанували пам'ять померлих членів.

Порядок нарад прийнято без змін. Відтак обрано президію Зборів в складі: голова — Анна Гарас; україномовний секретар — Степан Муха; англомовний секретар — Степан Колодруб; член президії — Дмитро Мушастий, а на почесного предсідника Зборів обрано Михайла Колодруба.

Протокол з попередніх Річних Загальних Зборів відчитав Степан Муха, який прийнято без змін.

Звітування про діяльність уступаючої Управи Окружного Комітету розпочала голова Анна Гарас. Вона відмітила, що протягом останньої каденції Округа приєднала 82-ох нових членів. Протягом того часу також відбулася поїздка членів Округи на „Союзівку", відбувся пікнік у Редингу, Округа була представлена під час підписання посадником Аллентавну Проклямації Дня Української Незалежности, була зорганізована поїздка до Шамокіну на Фестиваль УНСоюзу з нагоди 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення. Члени Окружної Управи часто відвідували хворих союзовців. Округа співпрацювала з Українськими Церквами та іншими нашими організаціями в різних громадських діях.

Відтак вичерпні звіти із своєї діяльности склали україномовний секретар Окружного Комітету Степан Муха, англомовний секретар Степан Колодруб і касир Дмитро Мушастий.

Опісля Контрольна Комісія в складі голови Степана Івасечка та членів Володимира Загвоцького та Івана Ганича ствердила, що діловодство були ведені взірцево. На внесок Контрольної Комісії Окружній Управі уділено абсолюторію.

Головний предсідник Йосип Лисогір поінформував у своєму слові про теперішній стан УНСоюзу та осягнення і недоліки в минулому році. До успіхів треба зарахувати те, що УНСоюз має 40 мільйонів долярів майна, зібрані членські вкладки становили понад три мільйони долярів, дивіденди виплачені членам були понад 450 тисяч долярів, смертність членів зменшилася з 61-го до 51-го відсотка, адміністраційні видатки залишилися на тому самому рівні, а приходи „Союзівки" були рекордові, бо аж понад 400,000 долярів. До недоліків головний предсідник Лисогір зачислив те, що приєднано тільки 3,100 нових членів, приходи з інвестицій були менші, головним чином тому, що не було відсоткових прибутків з інве-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Сенатор Джексон візьме участь у Шевченківському Концерті в Рочестері

Рочестер, Н. Й. — Управа місцевого Відділу УККА інформує, що в програмі Шевченківської Академії, яка відбудеться тут в неділю, 14-го березня ц. р. о год. 5-ій по полудні в залі православної церкви св. Покрови, візьме участь сенатор Генрі Джексон, один з кандидатів на президента ЗСА з Демократичної партії, який скаже коротку промову перед мистецькою програмою. Про участь сенатора Джексона в Шевченківському святі повідомив Управу Відділу УККА виборча квартира Сенатора в повіті Монро.

Закордонні аґенти тричі пенетрували Еф-Бі-Ай – твердить колишній розвідник ЗСА

Вашінгтон. — Колишній працівник Федерального Бюра Інвестиґації (Еф-Бі-Ай) недавно заявив, що від кінця Другої світової війни агенти чужих країн принаймні тричі пенетрували цю американську розвідчу агенцію. Колишній працівник Еф-Бі-Ай, який не хотів подати свого прізвища, сказав представникам преси, що агенти чужих країн працювали в бюрах Еф-Бі-Ай у Ню Йорку, Вашінгтоні та ще в одному неназваному американському місті. Хоча американський уряд не притягав цих здогадних агентів до відповідальности, бо вважав, що нема достатніх доказів, на підставі яких можна було б їх засудити, то цей колишній працівник Еф-Бі-Ай твердить, що він сам знав лише трьох шпигунів, які, між іншим, були американцями, що їх звербували чужоземні розвідки. Один із них передавав інформації для совєтського КҐБ, аж поки Еф-Бі-Ай не натрапило на його слід.

Теперішній директор Еф-Бі-Ай, Кларенс Келлі, заявив через речника, що нема жадних конкретних доказів, що чужинецьким розвідкам пощастило звербувати на свою службу працівників Еф-Бі-Ай. Однак, як вказують деякі коментатори, Келлі не заперечив, що ці працівники Еф-Бі-Ай могли піти на службу КҐБ чи інших розвідок добровільно. Крім того, Анатолій Ґоліцин, колишній агент КҐБ, який в 1961-му році перебіг на Захід, кількакратно заявляв, що в американській та британській розвідках находяться совєтські шпигуни. Однак, Ґоліцин та інші джерела твердять, що в КҐБ також є агенти західних розвідок.

Науковий симпозіюм НТШ і Ратґерського університету

Ню Бронсвік, Н.Дж. — У вівторок і середу 23 і 24 березня ц.р. тут в приміщенні Радґерського університету (Радґерс Ґрадует Скул оф Едукейшен — 10 Семінарі Плейс, Ню Бронсвік, Н. Дж.), відбуватиметься, заходами Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і Радґерського університету — Інституту міжкультурних відносин і етнічних студій, Науковий Симпозіюм присвячений етнічним групам Америки та їхньому вкладові в розвиток цієї країни. Денна сесія 23-го березня розпічнеться о год. 9:30 і триватиме до год. 4:30 по полудні. В цій сесії виступатимуть: проф. д-р Осип В. Андрушків, проф. д-р М. Ботанюк, проф. д-р М. Чировський, проф. д-р І. Головінський, проф. д-р І. Каменецький і проф. д-р Р. Максимович. Модератором сесії буде проф. д-р В. Стойко. Вечором цього ж дня (початок год. 7:30) проф. д-р О.В. Андрушків виголосить доповідь на тему: „Теперішні і майбутні пляни Наукового Товариства ім. Шевченка", а опісля відбудеться святочний концерт народної музики, танку і співу. В середу, 24-го березня відбудеться симпозіюм в етнічних справах з участю професорів І. Головінського, Берніс Фляйс (Декан студентів Ґантер коледжу), Ліліян Ґафній (Ферляй Дікінсон університет), Ячінто Марреро (Національна Конференція християн і жидів) і Набуо Шімаґара (Радґерс університет).

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В ПІТТСБУРҐУ

Піттсбурґ, Па. (П.М.). — Заходами Комітету при парафії української православної церкви св. Володимира тут в неділю, 28-го березня ц.р. о год. 12-й дня в церковній залі при 18-й вулиці, відбудеться Шевченківське Свято. В програмі: пісні на слова Шевченка у виконанні церковного хору під керівництвом Лесі Андрюс, деклямації творів Поета і святочне слово о. М. Неминиського в українській мові та Вікторії Мазур в англійській. Передбачено також висвітлення картин Т. Шевченка на екрані з поясненням мистця К. Шонк-Русича. Того самого дня між год. 9 рано і 6 вечора відбудеться мистецька виставка картин і емалій Шонк-Русича.

ДОПОВІДІ Д-РА М. ГУКА І Д-РА М. ДРАГАНА

Ню Йорк. — Метрополітальний Відділ Українського Лікарського Товариства Північної Америки влаштовує тут в суботу, 27-го березня о год. 8-й вечора в приміщеннях Українського Інституту Америки, 2 Схід 79 вулиця, сходини на яких д-р Мих. Гук і д-р Мирослав Драган виголосять доповіді. Перший подасть деякі фрагменти з подорожі по Мароко, Найробі, Сафарі, Танзанії й Уґенди; другий виголосить наукову доповідь на тему: „Приготування дітей до анестезії".

В БАЛТІМОРІ СТАВИТИМУТЬ ОПЕРЕТУ „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ"

Балтімор, Мд. (Т.К.). — Заходами Осередку СУМА тут в неділю, 28-го березня ц.р. о год. 4:30 по полудні у театральній залі при 100 Норт Ани вулиця, Український Оперний Ансамбль з Ню Йорку, при співучасті хору і танцювальної групи з Балтімору, поставить оперету „Запорожець за Дунаєм", вшановуючи цією виставою 200-річчя ЗСА, 100-річчя українського поселення і 30-річчя відновлення Спілки Української Молоді на еміґрації. У головних ролях виступають: кол. артисти Львівського і інших театрів; музичний керівник професор О. Берник; концертмайстер А. Андрієнко; режисер Т. Федорович; декорації Т. Кузьмів; диригент хору М. Кормелюк; народні танки — О. Ласюк.

ЮРІЙ І ДАНА МАЗУРКЕВИЧІ ПЕРЕВЕДУТЬ КОНЦЕРТОВЕ ТУРНЕ ПО МІСТАХ АМЕРИКИ

СПОНЗОРУЄ УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ І УНІВЕРСИТЕТ ЗАХІДНЬОГО ОНТАРІО

Пара українських скрипалів, які рік тому видісталися з України почерез Литву до Канади, та які в минулу суботу 6 березня мали з великим успіхом свій дебют у репрезентаційному Лінкольн - Сентрі в Ню Йорку, після якого рецензенти „Н. Й. Таймс" і „Дейлі Ньюз" прославляли мистців, — плянують перевести артистичне турне по великих містах Америки, де зосереджені українські громади. Тому, що названі мистці живуть у Торонто — вони концертуватимуть спершу у ближчих їм географічно Чікаґо, Детройті й Рочестері, та щойно згодом у Філядельфії й Нюарку. Турне заплановане на пізню весну і вчасне літо, але перший виступ мистців у Філядельфії буде, мабуть, сполучений з тамошніми українськими імпрезами літом ц. р. у зв'язку зі святом 200-річчя Америки і 100-річчя українського поселення: фахівці обраховують, що на те центральне в Америці свято прибудуть до Філядельфії, міста народження американської свободи, яких 5 мільйонів людей. Спонзорує те концертове турне Юрія і Дани Мазуркевичів Централя Українського Конґресового Комітету, а організацією по містах займуться місцеві Відділи Конґресового Комітету. Вони теж поручатимуть мистцям місцевого піяніста (піяністку) — акомпаніятора. Наші скрипалі включать у програму своїх концертів також українських композиторів, як ось Ст. Людкевича, М. Скорика чи Лятошинського. Після того, як Юрій і Дана Мазуркевичі звернулися в цій справі до Головної канцелярії УККА з просьбою допомогти їм в переведенні пляну концертового турне по Америці, у Головній канцелярії УНСоюзу відбулася в цій справі у вівторок 9 березня ц. р. нарада, в якій взяли участь Юрій і Дана Мазуркевичі, екзекутивний директор УККА мгр І. Базарко, головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан, головний касир мгр Уляна Дячук, ред. І. Кедрин від „Свободи" і ред. І. Длябога від англомовного „Тижневика". У товаристві пп. Мазуркевичів прибув їхній приятель, в якого живуть у Ню Йорку, також український скрипаль, Орест Ковалів. У розмові з названими мистцями заторкнено відносини в СССР, в яких приходиться працювати тамошнім діячам культури, фаворизованим совєтськими властями тільки „соцреалізму" у всіх ділянках мистецтва, переслідування мистців, які виявляють самостійність думки у своїй творчості. Незабаром появиться перша платівка пп. Мазуркевичів.

Юрій і Дана Мазуркевичі

Стоять у першому ряді від — ліва: мґр Уляна Дячук, Дана Мазуркевич, Володимир Сохан. Позаду від — ліва: ред. І. Кедрин, мґр І. Базарко, О. Ковалів і Юрій Мазуркевич

Появилося 20 число литовської „Хроніки"

Париж. — Не зважаючи на заходи органів КҐБ, так звана „Хроніка Литовської Католицької Церкви" знову появилася і деякі примірники 20-го числа вже продісталися на Захід. Як відомо „Хроніка" виходить неперіодично від 1972 р. 20-й випуск „Хроніки" вийшов тим разом з датою 8-го грудня 1975 р. на 48 сторінках малого формату і в ній поміщені матеріяли церковного і політичного характеру, як також короткі інформації про діяльність дисидентського руху за залізною заслоною і список жертв КҐБ. В „Хроніці" поміщено також листа-заяву єпископа Ю. Степоновічіуса, в якій він закликає совєтські поліційні і судові органи покінчити врешті з безправ'ям і ненормальними стосунками, які існують в Литві. Заява скерована до голови Ради міністрів Литовської ССР, а копії отримали литовські єпископи. Єпископ Степоновічіус, живе тепер в маленькому містечку Жіґаре, бо політична поліція відмовила йому права резидувати у Вільнюсі, столиці Литовської ССР, хоч єпископ, згідно з його особистою заявою, ніколи не порушував совєтських законів. „Хроніка" друкує також цілий ряд протестних листів, що їх вислали на адреси органів безпеки і судових інстанцій, поодинокі особи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Необережні члени Конґресу

Речники Уряду, обороняючи зголошену до Конґресу вимогу на схвалення суми 112 більйонів дол. на військові цілі, покликалися на останні дані американської розвідки, що Совєти видають на збройні сили куди вищі суми та що вони вже розпоряджають куди численнішими різними родами збройних сил, в першу чергу наземною армією, яка в СССР нараховує 4 і пів мільйона вояків. Але ось знайшовся один конґресмен — Лес Еспин — і один сенатор — Вілліям Проксмаєр, обидва із стейту Віскансін, які виступили проти такої оцінки: мовляв, не Совєти, а Америка видає більші гроші на озброєння і не Совєти, а Америка розпоряджає потужнішими збройними силами.

Шановні американські законодавці виявили в цих своїх виступах прикметну все ще деяким (вже далеко не всім) американським політикам наївність, яка диктує підходити до Москви і всього того, що вона проголошує, західніми категоріями. Вони забувають, що оприлюднювані Совєтами цифри військового бюджету пофальшовані і що видатки на збройні сили в СССР скриті під різними іншими позиціями бюджету. Далі: вони забувають, що коли покликуватися на „менші" за американські видатки в Совєтах на оборонні цілі, то вони мусять бути „меншими", бо ж узагалі платні в СССР куди нижчі, тамошня життьова стопа куди нижча, робітництво в СССР не є упривілейованою, а використовуваною верствою державним капіталізмом, що прикриває себе фірмою комунізму. І, нарешті, американські законодавці забувають, що на щораз збільшування совєтського воєнного потенціялу працювали і працюють мільйони в'язнів на примусових невольничих роботах у прерізних кацетах.

Очевидно, що совєтська пропаґанда негайно підхопить ті заяви американських законодавців і розтрубить їх у користь дальшого розбудовування своїх збройних сил, загрозливих для Заходу. У згаданому звідомленні американської розвідки згадано, м.ін. про перекинення до Східньої Німеччини, отже до Середущої Европи, куди Совєти загналися і де всадовилися з ласки Америки, дальших 100 тис. змоторизованих вояків. На це побільшування збройних сил СССР в Европі вказував головний командувач збройних сил НАТО ген. Александер Гейґ. Названі американські законодавці підтримують його становище, коли він намагається спонукувати інших членів НАТО до збільшування видатків на військо.

Дуже прикро, що міжпартійна боротьба в Америці та старання приподобатися виборцям, які не люблять слухати, що Америці загрожує від Москви аґресія, доводять до виступів, які насправді дають пальне совєтській політиці й пропаґанді — на шкоду Америки.

Погоня за злочинцями

Сімон Візенталь, голова Жидівського центру документації у Відні, який займається розшуками за нацистськими воєнними злочинцями, повідомив минулого понеділка, що його організація до кількох місяців матиме докладні докази проти 62-ох таких здогадних злочинців, які тепер проживають в З'єднаних Стейтах Америки.

Самозрозуміло, що якщо дійсно існують незаперечні докази проти таких осіб, то таких злочинців треба притягнути до відповідальности і покарати, залежно від доконаних ними злочинів. Жахіття нацистської ери — це одна з найбільш кривавих сторінок в історії людства і ті, які причинилися до вбивства мільйонів невинних людей, заслуговують на відповідну кару.

Однак, розшукування, обвинувачення та притягнення до відповідальности здогаданих нацистських воєнних злочинців вимагають великої обережности, бо, як відомо, існують прецеденти, коли совєтські верховоди та лідери інших комуністичних держав, як теж скрайньо ліві американські угрупування, використовували і використовують такі розшуки для очорнення доброго імени цілком невинних осіб, які немилі в очах комуністичних режимів. Бувало вже таке, що навіть одна конґресменка з Ню Йорку, покликавшись на пофальшовані „докази", доносила на чесного українського громадянина, як здогадного „злочинця".

Отож треба сподіватися, що американські урядові чинники, які обіцяли Сімонові Візенталеві співпрацю в справі здогадних нацистських воєнних злочинців на терені ЗСА, як також сам Жидівський центр документації, дуже обережно розглядатимуть всі обвинувачення, щоби не потерпіли цілком невинні особи.

Крім того, крайня пора, щоб американські чинники та Жидівський центр документації поцікавилися злочинами, що їх під час Другої світової війни доконали совєтські власті. Масові вбивства в Катині, Вінниці, у Львові та інших місцевостях, переведені совєтським НКВД, суперничать щодо жорстокости й кровожадности із злочинами нацистів.

Відбулися 10-ті Загальні Збори Пластової Фундації в Ню Йорку

Ню Йорк (Б. К-шин). — В неділю 1-го березня відбулися тут в Пластовому Домі 10-ті Загальні Збори Пластової Фундації. Збори відкрив голова Фундації, пл. сен. Вячеслав Вишневський. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів Фундації, пл. сен. Зенона Корчинського і пл. сен. Осипа Стецуру. Головував пл. сен. д-р Ярослав Падох, секретарював пл. сен. Богдан Кузишин. Звітували голова пл. сен. Вячеслав Вишневський, організаційний референт, пл. сен. Роман Яцушко, та скарбник Володимир Саляк.

Вибрано нову управу Пластової Фундації, яку знову очолив пл. сен. Вячеслав Вишневський. На заступників вибрано ст. пл. Андрія Ластовецького, Стефанію Косович і Михайла Савицького, писарями стали пл. сен. Ярослав Оберишин і пл. сен. Михайло Юзенів. Скарбником вибрано Володимира Саляка. На пост організаційного референта вибрано пл. сен. Романа Яцушка, а його заступником — пл. сен. Марту Боровик. Правним дорадником перевибрано пл. сен. д-ра Ярослава Падоха, Контрольну Комісію очолив Петро Дармограй, а Товариський Суд Богдан Соболта.

В. Левенець

„КУЛЬТУРНУ П'ЯТИРІЧКУ" ВИКОНАЛИ АЛЕ...

Газета „Культура і Життя", що є органом міністерства культури УССР та республіканського комітету профспілки працівників культури, помістила у числі з 5-го лютого ц. р. довгу редакційну статтю п. з. „Прагнення перемоги", у якій редакція розглядає і аналізує повідомлення Центрального Статистичного Управління СССР про підсумки виконання державного пляну розвитку народного господарства у 1975 році. „Там гранично йстисло, — пише газета, мовою статистики виражено, те, що не раз обговорювалося в трудових колективах, на партійних, профспілкових і комсомольських зборах". Статистика ЦСУ загальниково стверджує, що „основні соціяльно-економічні завдання п'ятирічки виконано. Досягнуто серйозних успіхів на всіх напрямах господарського і культурного будівництва, намічених попереднім, XXIУ з'їздом КПСС".

Після такого красномовного і оптимістичного ствердження, яке зрештою до нічого не зобов'язує, газета пробує прикладами і циферними даними показати читачам, які саме перемоги здобуто у минулій п'ятирічці на відтинку культури, науки, шкільництва тощо. Якщо враховувати, що київські наставники ввесь час заявляють, що УССР це великодержава, то „здобутки", якими хвалится Компартія України є дійсно мізерними. Який це здобуток за останньої, дев'ятої п'ятирічки? Зросла мережа культосвітніх, учбових і мистецьких закладів республіки, — каже „Культура і Життя". Створено 11 музичних колективів, відкрито 8 театрів, 1.157 клюбів, 131 бібліотеку, 6 музеїв і два їх самостійні філіяли, 16 парків культури і відпочинку, Київське екстрадно-циркове училище. Київський інститут культури поповнився двома новими факультетами — Ровенським та Миколаївським, з'явилося 299 нових музичних шкіл-семірічок. Театри і концертні організації обслужили за п'ятиріччя на 4.213 тисяч чоловік більше, ніж плянували. Кількість гуртків художньої самодіяльности зросла на 13.476, а їх учеників — на 257 тисяч чоловік. Мистецькі і культурні заклади поповнилися 11.454 спеціялістами з вищою освітою та 42.410 спеціялістами з середньою спеціяльною освітою.

Стільки про досягнення і про статистичні дані ЦСУ. А тепер подивімся на другий бік тієї самої медалі, бо, як каже „Культура і Життя", „ми не повинні забувати про недоліки, яких ми ще, на жаль, не позбулися. Є вони й на нашій культурно - мистецькій ниві". І тут же побіч газета подає, що із 74 театрів республіки 40 (а це 54,1 відсотка) не забезпечили виконання п'ятирічного пляну для обслуговування глядачів. Неповністю використані асиґнування, які передбачалися бюджетом на спорудження закладів культури і мистецтва. І в той же час, наприклад, 66 відсотків середніх спеціяльних учбових закладів мають незадовільну матеріяльно - технічну базу. Недоліком є й те, що у вищих учбових закладах повільно зростає кількість викладачів, які мають вчений ступінь, або вчене знання, а художня якість багатьох вистав і концертних програм залишається не на високому ідейно - художньому рівні. Про інші недоліки на відтинку шкільництва, науки тощо газета, очевидно ,не згадує. Не згадується у статті й про наступ режиму на українство взагалі, а українську мову, культуру, традиції, побут — зокрема. А відомо ж, що Москва вживає всіх можливих засобів, щоб остаточно змосковщити українські школи, позбавити українську мову її національної окремішности, зате всяко фаворизується російські школи в Україні і російську мову, яка є урядовою мовою в республіці і „мовою міжнаціональних стосунків". Українську мову зокрема відсувають незамітно з науки, техніки, транспорту і зв'язку, державного апарату і роблять її мовою колгоспника - селянина. При тому київські академіки ще й стверджують, що „хоч кожна мова, незалежно від числа людей, що нею говорять, має необмежені внутрішні можливості розвитку, проте суспільство (читай державні чинники) не може брати на себе завдання вирівнювати рівень розвитку мов і дбати про їх суспільні функції..."

Знаємо, що одним із найсильніших засобів русифікації є видавнича діяльність, про „досягнення" якої автори статті зовсім не згадують, знаючи, що на цьому відтинку панує жахлива нерівність, що є знову ж таки виявом дискримінації українського народу і українського населення в СССР. Починаючи із 1970-х років видання російською мовою переходять 75 відсотків усієї друкованої в СССР продукції, включаючи сюди газети, журнали і книжки. Для майже 20 відсотків всього населення СССР української національности, Москва дозволила надрукувати аж... 7 відсотків газет і 5 відсотків книжкової продукції. Навіть самі підсовєтські автори нарікають, що на очах зникають багато українських видань, а в багатьох містечках і сільських поселеннях не можна вже сьогодні купити часопису друкованого українською мовою. Деякі автори звертають увагу, що в багатьох місцевостях ще й досі не виправлено обмеження в застосуванні української мови, яке за часів культу особи ввели різні прихильники мовного нігілізму.

Деяку відповідь на ці питаня дає доктор історичних наук, керівник катед-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРО ФУТБОЛ І ДЕЩО ІНШЕ...

О. Гайський

ЯК У МОСКВІ „ЛЮБЛЯТЬ" УКРАЇНЦІВ

Футболісти київського Динамо — ... кулаки

(1)

„Свобода", з 11-го лютого 1976 ,на першій сторінці принесла спостереження ірляндського звітодавця Тома Люсі з його побуту з ірляндськими футболістами в Києві, під назвою: „Молоді люди в Києві обстоюють своє українство, не люблять Росії"...

Сьогодні, для повноти образу, показуємо другу сторінку медалі: свідчення американського звітодавця „Юнайтед Пресс Інтернешенел" — Джералда Люграна про те, як у Москві „люблять" українців. Названий звітодавець у „Клівленд Прес", із 12-го листопада 1975 р., відділ „Міні Прес", під наголовком: „Росіяни тримають своїх футбольних глядачів коротко на прив'язі" — подає:

В останньому часі (29-го жовтня 1975 — примітка—О. Г.) Москва була господарем ненависницьких змагань („ґрадж метч"), Славне Динамо - Москва, на другому місці в найвищій клясі, приймало лідера ліґи, Динамо - Київ, яке завоювало і пунктовий і чашовий чемпіонати* країни (СССР), здобуло Европейську Супер-Чашу і, в опінії букмейкерів, здобуде Чашу Европи для крайових ліґових чемпіонів (1976).

Для мешканців Москви кияни —— немила дружина...

То були тверді змагання...

... Під постійним напором гості інкасували часті вільні удари, а в один момент суперники стали до рукопашної боротьби — сцена, дотепер майже невідома в добре здисциплінованому совєтському футболі.

Місцеві глядачі злющо реаґували вигуками: „Хуліган!", „Хуліган!" — слівце, яким тут характеризується всякого роду грубиянів. 32-річний київський воротар Рудаков, жахливо непевний в оцінці високих м'ячів, погано розраховував високу подачу з крила — і Москва вела 1:0.

Диковинно - емоційна реакція, з якою глядачі повітали ґоль, переходила прийняті пропорції, аж москвич вияснив справу: Вони з Києва, з України. Ми, русскіє, вважаємо їх за кулаків (куркулів)...

Цьогорічні успіхи „куркулів" породили багато заздрощів у космополітичній Москві...

... Підбадьорювані своїм провідником — колишнім славним воротарем Левом Яшіним, москвичі використали непевність Рудакова й підвищили вислід на 2:0. Блохин, із карного удару, щоправда, скоротив на 1:2 — проте решта гри, серед нервозних вигуків „врем'я", „врем'я" (час кінчати гру! — прим. — О. Г.), не принесла більше голів...

Стільки — американський журналіст Джералд Люґран.

Не можна закинути йому упереджености, кривдою для нього було б навіть казати, мовляв, свій звіт він писав після відповідного „полоскання мозку" московськими інформаторами. Певніше всього, він — як ляїк у справах футболу й національних антаґонізмів у Совєтському Союзі — приймав за добру монету все, що йому сказали в Москві перед, у час та після змагань, і це все поклав на папір. Хоч, насправді, не все: він не каже, на що суддя дозволяв суперникам, чому відомі з чесної гри українці мусіли вдаватися до рукопашні.

Московське Динамо, в час змагань на другому місці, автор називає славним... Правда, воно здобуло декілька разів найвищі почесті СССР, і правдою є, що воно 1945-го року своїми несподіваними успіхами у Великобританії (2:2 проти Челсі — Лондон, 2:2 проти Рейнджерс — Глезґов та перемоги 4:3 над славним Арсеналом — Лондон і 1:1 надтретьоклясовим тоді Кардіф Ситі) „революційно" здобуло респект для совєтського футболу. Порівняно з російським футболом перед Першою світовою війною, який проти Австро-Угорщини й Німеччини програвав двоциферно до зера, то був „революційний" поступ. Але названі успіхи Динамо - Москва відбулися в часі, коли не один нинішній змагун цієї дружини... ще не був народився. Відтоді Динамо - Москва на міжнародному рівні не мала ніяких помітних успіхів.

Якщо, з цим, московське Динамо „славне", то якого ж окрашуючого прикметника заслуговує українське Динамо, з Києва, в наші дні.. Ціле щастя, що сам автор вираховує більшість успіхів киян: в цьому переліку знаходимо слівце „супер - чаша", тобто, „над-чаша" (Европи), яку виграли Динамівці з Києва. Це слівце має більшу вагу, ніж авторські славословія...

Українським читачам хочемо підкреслити несамовитість цьогорічних здобутків киян, які за останніх 15 літ здобули сім разів пунктовий чемпіонат СССР і багато разів Всесоюзну чашу. Ще ніколи ніяка підсовєтська дружина не була в фіналі Европейської дружинної чаші — ліґової чи „чашової". Кияни в фіналі ,на невтральному швайцарському терені, вдарили 3:0 славетний Ференцварош із Будапешту і стали чашовим чемпіоном Европи.

Тоді ловці сенсацій влаштували змагання між ліґовим чемпіоном Европи, Баєрн — Мюнхен, і чашовим чемпіоном, Динамо - Київ, за Европейську Супер-Чашу. Кияни виграли в Мюнхені 1:0, виграли в Києві 2:0 — і стали абсолютним чемпіоном Европи. Їхній перфектний рекорд трьох фінальних змагань: пункти 6:0, ворота 6:0 — ледве чи зрівняє якась европейська дружина за життя акторів вирахуваних змагань...

(Продовження буде)

* *Для необізнаних читачів: пунктовий чемпіонат країни здобуває та дружина найвищої кляси, яка, граючи по два рази проти всіх суперників, здобуде найбільше пунктів (2 за перемогу, 1 за нерішену гру). До турніру за чашу стають дружини всіх кляс. Хто програє змагання — відпадає.*

С. Гординський

НОВА ВИСТАВКА ТВОРІВ ОЛЕКСАНДРА ГРИЩЕНКА

1-го квітня ц. р. патріярх українського малярства Олекса Грищенко закінчив 93 роки свого багатого творчого життя. Відзначаючи ці роковини, Фундація Олекси Грищенка в Ню Йорку, закладена ним і його приятелями наприкінці 50-их рр., влаштовує окрему виставку його акварель з 1916-28 років, при чому всім прихильникам його мистецтва буде цікаво дізнатися, що ні одна із згаданих акварель в Америці ще ніколи виставлювана не була. Це — речі з особистої збірки мистця, — з Царгороду, Атен і славетного візантійського осередку Містри в Греції. Між акварелями — одна з Севастополю, датована 1918 роком і між Грищенковими творами фактично єдина збережена з України річ.

Всі ці акварелі походять з цікавого періоду в творчості нашого мистця, відомого як царгородсько-грецький. В тому періоді мистець, після широкої мистецької активности в Україні і в Москві, що в роки до І світової війни була повна творів французького мистецтва, в багатьох сотках нових творів практично здійснив свої погляди на нове мистецтво, які в попередніх роках він висунув теоретично у низці статтей і помфлетів. Твори ці відразу очарували сучасників мистця у 20-их рр., між ними були американський археолог Томас Вітмор, відкривець і реставратор мозаїк Св. Софії царгородської, і бостонський колекціонер Керріґен, що придбали цілі теки Грищенкових акварель. Там був і д-р Алберт Барнес, який придбав низку Грищенкових творів для своєї колекції-музею в Меріон біля Філядельфії. На жаль, у 20-их рр. в Америці не було ще справжнього зрозуміння модерного мистецтва (Барнеса сучасники вважали диваком), тож після смерти Вітмора і Керріґена твори Грищенка знайшлися в невідомих руках, і їх тепер розшукують українські й американські мистецтвознавці. Нове відкриття Грищенка в ЗСА почалося 1958 р., коли Український Інститут Америки влаштував його ретроспективну виставку. Незабаром прийшло до створення Фундації Олекси Грищенка, яка зберігає понад 70 творів мистця, що призначені в майбутньому бути переданими музеям України. Чергові виставки творів Грищенка відбулися 1962 р. в Арт Комюніті Ґалерії в Філядельфії і, заходами ґалерії Х. Чорпіти, в Ля Саль університеті там само 1973 р.

Укоронуванням американських виступів Грищенка була його виставка в ґалерії Пітера Дейча в Ню Йорку біля Метрополітального Музею, в 1967 році. Тоді мистець з дружиною востаннє прибули до Ню Йорку, де вітали його численні приятелі і прихильники його малярства. Нема сумніву в тому, що серед мистців, які вміли збуджувати глибокі образотворчі переживання, однако у знавців мистецтва і людей, які не хотіли нічого знати про мистецькі теорії і яких тільки інстинктовно притягала магія мистецтва, — Грищенко посів у нас одне з найперших місць. Франція відзначила 90-річчя нашого мистця влаштуванням його ретроспективної виставки в престижевому Осінньому Сальоні 1973 р. З цієї виставки Французька держава закупила 5 творів Грищенка з призначенням для французьких державних музеїв. Результат був такий, що колекціонери кинулися викуповувати твори Грищенка по ґалеріях, якщо такі ще там були.

З 1967 року Грищенко з уваги на свій високий вік і стан здоров'я, почав відходити від активної мистецької діяльности. Свою палітру, яку він у 20-их роках купив за 2 франки і з якої намалював понад півтори тисячі творів, передав він своїй фундації в Ню Йорку. На тій палітрі досі збережені яскраві пастозні фарби, якими визначалися картини нашого мистця.

Все важче і важче було придбати якийсь його твір, а охочих було завжди повно. Отож Грищенко, йдучи слідами своїх славних сучасників — Пікассо, Дюфі, Леже, Шаґала й інших, видав тепер серію, складену з шости літографій — з Царгороду, Атен і одну з Франції. Різниця оригінальної літографії і звичайної кольорової репродукції та, що репродукцію робиться 3-4 клішами, а літографія вимагає окремого літографічного каменя для кожного кольору. Отак, деякі з Грищенкових літографій потребували по 15 каменів для відбитки одного образу. Випущені в нумерованих серіях і підписані ручно самим мистцем, ці літографії є новим цінним додатком до багатої творчости нашого мистця. На виставці вони будуть показані в Америці вперше.

Акварелі Грищенка були в Ню Йорку вже на весні минулого року, але їх виставку відкладено до часу появи літографій, з якими вони творять одну цілість. У велику річницю своїх народин він дав нам знову низку творів, вартих його блискучого таланту.

Докія Гуменна

А ВАШІНҐТОН?

(Новеля)

I.

— Ти, мабуть пам'ятаєш, як журилися найшляхетніші уми зорі Альфа Центавра маленькою нерозумною плянеткою Землею, де розпаношилися найзаразливіші психічні недуги?... Всі оті хвороби, що виникли із зародка-бацилі, ім'я якій Зажерливість. На недавньому соймі — яких тільки не подавали проєктів, панацей, рецептів, щоб оздоровити психіку зарозумілих та самовпевнених істот, що там (не зовсім виправдано) звуться людьми... Здається, жадна панацея не допомогла. Здається, Земля котиться до якоїсь катастрофи, із неприємними наслідками й для нас, близьких сусідів. Пам'ятаєш?

— А-а-а, пам'ятаю! То що?

— Та те, що прийшли хороші вісті. На жаль, не із Землі, а з другої плянети, — але ж які цікаві! Там, уяви собі, вже обламали крила бацилі Зажерливости. То ж там таке ді-іялося!... Всі, мов подуріли, гонилися за грішми, за прибутками, починаючи від найменшої одиниці і кінчаючи державами-капіталістами, що вже ладналися з апетитом проковтнути, зжерти всіх і все на тій плянеті... А тепер там усі купаються в розкошах...

— Чекай, чекай! Я вже здогадуюся. Видумали машину, що не треба самим працювати? То це ж плекати ледарство, ще одну психічну недугу. Щось ми вже таке чули.

— О, ні! Просто стало всього багато, без втручання машин, природним шляхом. То ж, бувало, все мало, — мало! — скільки не додавай, мало. Вже не казати про тих посмітюх, що свою ж власну країну обшахровували, не сплачували податків із своїх мільйонів. А, гроші, гроші! А наслідок? Інфляція за інфляцією, слідом за кожним підвищенням платень. І кінця цьому не видно було. Вийшла якась така каруселя: інфляція — підвишка, інфляція — підвишка. Замкнене коло. Люди самі себе обдурювали. І так: всього наче є заваль, а населення біднішає. Головне ж, — ніхто не знав, як зарадити цьому лихові. Ото саме тоді сталася неймовірна річ: з якогось часу грошей у всіх завелося так багато, що вони просто обтяжували людей. Не розкидали їх з мішків по вулиці, ні, не обліплювали ними стіни, а просто — стало їх, цих таких жаданих, грошей багато.

II.

Почалося з того, що один член уряду одної держави тієї плянети відмовився від підвишки в платні, яка йому належалася за останньою ухвалою законодавців. Більше того. Він опублікував усюди, де тільки можливо, що віднині братиме на десять відсотків менше своєї давньої платні. Скажімо, дістає він річно п'ятдесят тисяч долярів, то п'ять тисяч добровільно призначає на невідкладні потреби країни. Він пояснив це тим, що сорок п'ять тисяч долярів йому з родиною цілком вистачає, можна обійтися й без тих десяти відсотків. І ще додав, що він став на десять відсотків щасливіший, бо це безжальне „Треба! Треба!" його вже вкрай змордувало. А він хоче вберегти свою ментальність від зайвого напруження.

За його прикладом пішли: спочатку члени уряду на чолі з президентом тієї країни, потім — менші урядовці... Раптом одного несподіваного дня міністерство фінансів випустило повідомлення, що вже нема державного боргу, дефіцит зник. Натомість з'явився маленький запас золотолярів. І виявилося, що платні, самообмеженої на десять відсотків, цілком вистачило всім. Жертва невелика, — а яка ж вигода! Вже навіть хоч би тому, що родини стали ощадніші: не викидали новісінької, ні разу невдягненої одежі, а деякі навіть обходилися минулосезонною. І вже тепер не побачите викиненого у смітник непочатого торта чи розтоптаного на хіднику перекладанця із шинкою...

Бо треба ж сказати, що хороший приклад (так само, як і гідкий) заразливий, викликає бажання наслідувати. Вже давно відмовилися від десятьох (а дехто й від двадцятьох) відсотків платні лікарі, адвокати, інженери та інші провідні фахові сили складної суспільної мережі країни. І що ж виявилося? Ясно ж, — їм зовсім непотрібні оті високі заробітки! З ними тільки клопіт. Кожен такий фахівець не знав, де і як вкласти свої гроші, щоб урятувати їх від інфляції. Одні скуповували землю, інші — доми, готелі-мотелі. Цей бізнес не був їхнім фахом і їх або обдурювали усякі спритні ненажери, або мусіла в тих закладах працювати власна родина в ролі прибиральників... Чи то їм було потрібно? Гроші, о, гроші!

А от тепер уже цього клопоту нема. На душі легше.

А що все суспільство вже зрозуміло чудодійність цього масового десятивідсоткового самообмеження, то й наслідки не забарилися. Найперше це виявилося у невральгічній точці суспільної мережі: хворим у шпиталях казали платити вже не двісті золотолярів за день, а лише сто. І була чутка, що скоро лікарняна оплата піде вниз, ба навіть буде зовсім неактуальна.

За прикладом лікарів, професорів, інженерів, адвокатів, промисловців і фабрикантів пішли й службовці, а також робітництво. Звичайно, десять-двадцять відсотків у гей-гей скромнішому бюджеті означало яких лише кілька десятків золотолярів... І коли до щасливого винаходу цих

(Закінчення на стор. 3-ій)

„КУЛЬТУРНУ П'ЯТИРІЧКУ" ВИКОНАЛИ АЛЕ...

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ри Львівського університету ім. Ів. Франка І. Кошарний, стаття якого п. з. „Культура соціялістичного суспільства" друкувалася свого часу у підсовєтській пресі. Він, наприклад, каже, що „за роки соціялістичного будівництва в багатонаціональній країні Рад склалися нові, гармонійні відносини між класами і соціяльними групами, націями і народностями, виникла нова історична спільність людей — радянський народ, а тому радянська соціялістична культура, яка являє собою діялектичну єдність соціялістичного змісту і національної форми, включає в себе найбільш цінні риси і традиції культури та побуту кожного з народів нашої Батьківщини".

Здається виразніше не можна було й сказати. Тенденція „допасовування культур" до однієї, багатонаціональної „соціялістичної культури" так наявна, що її вже навіть годі приховати від спостережливого ока. І ця тенденція помітна в усьому: в мові, музиці, шкільництві, зокрема в середніх школах і університетах, театрі і культурних закладах, як також мистецьких та самодіяльних ансамблях. Все російське користується передовим місцем, воно найкраще, а все українське добре тільки тоді, коли воно є відбиткою російського. Так, що дійсно хвалитись немає чим. „Культурну п'ятирічку виконали" ,але користи з цього для української національної культури мало.

У зв'язку з цим плекання українських культурних вартостей на поселеннях треба продовжувати, бо тим самим ми допомагаємо культурним діячам в Україні, які змагаються не тільки за чистоту української культури, але й існування української нації взагалі.

В Пармі з пластовими почестями поховоронено Володимира Ерденберґера-Дука

Парма (Ял). — Минулої суботи, 21-го лютого 1976 р. тут, на цвинтарі св. Петра і Павла, під рясним холодним дощем й при гураґаннім вітрі, за всіми традиційними пластовими й громадськими звичаями й почестями похоронено одного з найбільш заслужених пластових діячів, інженера й пластуна-сеніора керівництва, відзначеного найвищим пластовим орденом св. Юрія в золоті, сл. п. Володимира Ерденберґера-Дука. Внук німецького колоніста й син отамана УГА та військового команданта Стрия в часі 30 УНР, Покійний, за професією інженер-хемік, головним завданням свого життя обрав Пласт і вихованню нових українських поколінь за духом та методами цієї організації присвятив свій піввіковий труд. Зокрема він був основником та протягом останніх двадцяти років духовним провідником — Січовим Дідом, одного з найбільших та найдавніших пластових з'єднань, „Загін Червона Калина", який рівно 50 років тому постав у Стрию.

Народжений 11-го квітня 1908 р. Володимир Ерденберґер помер від серцевого удару 16 лютого (а в оповіщенні про похорони було помилково подано 16-го січня). В днях 19 і 20-го лютого в похоронному заведенні Колодія й Лазути в Пармі відбулися парастас та панахида, що їх відправили о. Лев Тимків, парох церкви св. Андрея та о. Іван Оришкевич, пластовий капелян й духовний опікун пластової оселі „Писаний Камінь", а 2-го лютого відбулися похоронні відправи спершу в похороннім заведенню, а згодом у церкві св. Андрея, в яких крім отців Тимкова і Оришкевича узяв участь також о. Лев Ґольден, ЧСВВ, член „Загону Червона Калина".

Прощальні проповіді в церкві виголосив оо. Оришкевич і Гольден. Над могилою прощав Покійного від його родини о. парох Тимків, а від „Загону Червона Калина", Головної Пластової Булави і Комітету, земляків Стрийщини Ярослав Падох.

На панахидах й парастасах співав хор „Дніпро", а в часі похоронних відправ також члени Загону, учасники нюйоркського хору „Думка". У відправах і похороні взяли участь старші пластуни та сеніори й представники юнацьких куренів місцевої Пластової Станиці, а крім того тридцять членів „Загону Червона Калина" та представники деяких сеніорських куренів, які прибули на похорон з Ню Йорку спеціяльним автобусом. Покійний був зодягнений в пластовий однострій з усіми відзнаками й інсигніями, які визначували його провідне становище в Пласті та в його пластовому з'єднанні. Побіч його домовини в часі суботішніх відправ та похорону стояли його пластові друзі в одностроях, один з яких держав на подушечці його пластові відзначення, а над домовиною схилялися пластові прапори, похідні значки та козацький бунчук. Стрілецьке „Видиш брате мій" та пластова „Ніч вже йде" супроважали покійного пластуна Дука в невідомий шлях, на вічну пластову ватру.

Після похорону в сусідньому ресторані відбулася традиційна тризна, на якій пластовий приятель й лікар покійного Дука, д-р Микола Грушкевич, крім споминів про довголітню співпрацю з Покійним у Пласті, подав історію його недуги та довгу, боротьбу за його життя, яке закінчилося в часі бурі з громами й блискавками, такими незвичайними в зимову пору. В часі тризни гімназійний й пластовий друг Покійного, Ярослав Падох, доповідав про його життя й піввіковий труд та заслуги, пл. сен. Ігор Сохан прощав його від Крайової Пластової Старшини, пл. сен. Ярослав Кршталович від місцевої Пластової Станиці, інж. Володимир Пік від Товариства Українських Інженерів, а пл. сен. Мирослава Гук від сеніорського Куреня пластунок „Ті, що греблі рвуть". Учасники тризни склали пожертви на покриття коштів друку життєпису-споминів, що їх залишив пок. Володимир Ерденберґер, що є цінним літературним документом доби, в якій він жив та брав активну й творчу участь.

На згадку про великого оптиміста

(В другу річницю смерти св. п. проф. Лева Поповича)

Два роки минає від болючої втрати, а ще й досі ввижається нам усміхнене обличчя, обдарованого доброзичливістю, великого ентузіяста. Того, кого історична доля вирвала з рідної землі й веліла блукати широкими світами, одначе не вирвала з серця любови до всього, що найрідніше. І здається, що ще так недавно ми розмовляли з св. п. проф. Л. Поповичем, а це вже пройшли два роки, як між нами забракло людини дружньої, повної неперевершеного оптимізму, людини, якої серце по вінця було наповнене любов'ю до пам'яток української державности.

Життьовий шлях проф. Лева Поповича не був легкий, як і нелегкою була доля незчисленної маси українців, відірваних від прадідівської землі. Та він, хоч і „змірив чужі океани", вмів і тут, на американській землі, знаходити й зберігати, як святощі, з трудом призбирані пам'ятки зі світлих років української державности.

Проф. Лев Маріян Попович народився 11-го квітня 1908 р. в місті Станиславові, Зах. Україна. Початкову і середню освіту почав у Станиславові, а закінчив її на Шлеську, в Польщі. В 1930-34 рр. студіював у Познані в Вищій Торговельній Школі (ВСГ), яку закінчив в 1934 р. дипломом з банковости. Рівночасно був учасником „Високих Педагогічних Курсів", які завершив в 1935 р. торговельним дипломом. По закінченні студій працював у скарбовості та викладачем у торговельних школах. В 1940-41 рр. працював обласним контролером Фінансового відділу в Станиславові, а в 1942-44 рр. начальником Скарбового уряду в Рогатині. В 1945-48 рр. був пов'язаний з Укр. Високою Економічною Школою в Мюнхені, де після одержання ступеня доцента фінансових наук, викладав економію. Рівночасно в тих же роках був викладачем і директором Торговельної Школи в Авґсбурзі.

Ще з молодих літ його полонили ідеї українського Пласту, до якого належав вже з гімназійних років. Опинившись в Німеччині, в переселенчому таборі в Авґсбурзі зорганізував там пласт. курінь ім. Івана Богуна і був його опікуном. В 1948 р. виїхав з родиною до ЗСА і поселився в Ню Йорку. Поза заробітковою працею, знаходив завжди час для громадської праці, зокрема в улюбленому ним Пласті. В пластовій станиці Ню Йорку він був заст. станичного і діловодом господарства (1949 р.), членом Станичної Ради (1953-55), очолював Осередок Праці Уладу Пластунів Сеньйорів (1954-57) та був головою Станичної Ради (1959-60 р.). Належав до Куреня „Чорноморці".

В лютому 1951 р., разом з другими філателістами, був співосновником Союзу Українських Філятелістів, де віддано працював на різних постах. Від 1961 до 1971 р. був головою СУФ і головним редактором журналу „Укр. Філателіст". Від 1965 р. був членом Союзу Українських Журналістів Америки і членом міжнародних філат. організацій. Головна Управа СУФ надала йому титул почесного голови.

Через довгі роки проф. Л. Попович був душею Союзу Укранських Філателістів, організації, яка поставила собі за ціль повизбирувати і перебрати від чужинців в наші, українські руки, поштові пам'ятки, що були свідками української державности. Він зберіг цю організацію в роки, коли вона переживала кризу і своїм дружнім хистом не тільки допоміг її перетривати, але ще й поширити коло зацікавлених, а відчуваючи послаблення своїх фізичних сил, зумів підшукати здібних молодих ентузіястів, щоб передати їм організацію, передовим членом якої він був близько чверть сторіччя.

Проф. Попович щиро радів навіть найдрібнішими досягненнями нашої філателістичної громади. Він вірив, що защіплюючи любов до українських філателістичних цінностей, ми зможемо перетривати переходовий час, щоб після того, передати зібрані скарби вільному народові, а в неминучість історичного процесу політичних змін і остаточну вільність українського народу він ніколи не сумнівався. Його життя було насичене фанатичною мрією, що скорше, чи пізніше, справедливість переможе. А тоді, український народ оцінить ту велику і віддану працю нечисленної горстки українських філателістів, які в свої збірки українських поштових марок і документів вклали так багато праці, грошей і серця.

Але, не всі мрії здійсняються. І мабуть немає людини, якої мрії сповнилися всеціло. Так і не довелося побачити здійснення мрії св. п. проф. Л. Поповичу, який покинув нас назавжди 11-го лютого 1974-го року. А все ж таки ці мрії не перервались зі смертю тієї гарної людини. Їх понесуть до здійснення його послідовники. Може це будуть його сини, його приятелі, а може його внуки... Бо мрії не вмирають, тим більше, коли це мрії, які полонюють шляхетні серця.

Хто знав св. п. проф. Л. Поповича, той зрозуміє цей великий жаль по втраті того щирого українського патріота, справжнього джентлмена і носія великої віри. Тієї, що іноді здавалась фантазією, але для нашого незабутнього друга була джерелом надхнення і символом до праці. Нехай же ця згадка буде китицею найкращих квітів на могилу нашого приятеля, якого пам'ять ми зберігаємо з сильними почуваннями вдячности і глибокого зворушення.

Св. п. проф. Лев Попович, колишній пластун

А ВАШІНҐТОН?

(Закінчення зі стор. 2-ої).

кількох десятків було до зарізу потрібно, то тепер — о, диви! — тепер їх відсутність зовсім невідчутна.

А що ця країна була на плянеті провідною, то й інші країни пішли за її прикладом.

III.

Незадоволена була тільки одна група промисловців, тих, що їх продукція стала чомусь непотрібна. Оті усякі дрібнички, от хоч би подарункова індустрія, оті ріжні збирачі порохів у хаті. Незадоволені казали: менша купівельна здатність покупців, менше треба продукувати товарів, менше людей затруднено, розростається безробіття. На це вже не раз нарікала й преса (до речі, залежна від промисловців). Пророкували, що така самообмежувальна доктрина, яка розіллялася на плянеті, ні до чого доброго не доведе. Ось нехай-но! Розбухне безробіття, почнуться грабунки, бунти, революції... Саме зручний час для держави-Капіталіста, єдиної на плянеті, де нема інфляції, випустити пазурі на всю плянету, всю плянету посадити в концентрак за колючі електричні дроти. (А інфляції там нема тому, що там УСЕ — ВЛАСНІСТЬ ДЕРЖАВИ, люди працюють задарма). Хочете ви цього тут, на вільній землі? А коли не хочете і бажаєте жити в добрі та волі, то не можна допустити до безробіття й хаосу...

І аж тоді виявилося, яка то могутня сила — велетенська надвишка у державній скарбниці. Безробіття? Хаос? Та де? Які? Таж навпаки, аж ось коли знайшлася можливість втілювати у життя ті проєкти, що довгими десятиліттями чекали, бо не було засобів їх здійснювати. Всі, що працювали на фабриках непотрібних витребеньок, після зникнення тих виробень, всі вони були затруднені. Роботи, і то цікавої, стало — ого-го! — Боже, не вменшай!

Найперше, людство почало з успіхом здійснювати давню мрію, використання сонячної енергії, замість старосвітських вугілля й нафти.

Далі: вже провели на дні океану залізницю, вже за одну годину можна дістатися з одного континенту на другий, замість ото коливатися з тиждень на хвилях чи й бовтатися в повітрі з дванадцять годин.

За допомогою атома вже навчилися відсолювати океанічну воду й обводнювати пустелі, отож усі колишні піски та невжитки перетворилися на квітучі ниви й сади з пишними віллами.

А як сміються там із тих, що пророкували людству голод! Та крім земних плодів, якщо хочете, є й інші ресурси: навчилися продукувати харчі із океанських рослин та різних отих молюсків, ікри, мікроорганізмів... М-м-м, дуже смачно! Делікатеси!

Електрика ж уже нічого не коштує, кожен має свою власну електростанцію, використовуючи гаряч надрів землі. Вірніше — запрягли до цієї роботи вулкани.

І так — самообмеження, із десяти відсотків, дійшло до п'ятидесяти. А там, дивись, уже й не треба самообмеження, бо всі все мають. І нема місця зажерливості, заздрості, вихоплювання шматка з рота другого, шахрайству, злочинові, убивству. Нащо? Кому це потрібне?

IV.

— Так, це справді розкішні вісті! А якщо це дійсна правда, то чому б не застосувати цієї доктрини на тій твоїй Землі?

— Ти, голубе, спізнився. Про це вже подумало без тебе. Ми вже послали телепатично цю вістку до Москви й до Вашінґтона. Якщо ці дві суперпотуги приймуть нашу суґестію, то менші країни підуть за їхнім прикладом.

— Ну, й що?

— Держава-Капіталіст вже відповіла:

„Плювать нам на ваші суґестії! Ми роздуваємось, а не скорчуємось. Ми вже поставили чобота на половині ґльобу, а незабаром поставимо й на всій земній кулі. Наш найостанніший винахід, — інфляція в країнах приватного капіталу, — ось-ось їх задушить. О, в нашому арсеналі непримиренньої боротьби з ворогом є ще багато несподіваних штучок!"

Так чванькувато відповів Кремль. Цей пацієнт безнадійно заражений бацилею Зажерливістю. Він, тупиця, не знає, що в природі є рівновага. Павук роздувається — та й луснув!

— А Вашінґтон?

— Чекаємо відповіді.

Наш диригент д-р Антін Рудницький

(Промова над могилою)

Музика була змістом його життя, — багатого, працьовитого, що його ціллю було дати з себе якнайбільше. Давав повними пригорщами. На нотному папері появлялися щораз то нові нотки — плили одна по одній, багато їх, все свіжі, все нові. В'язались у пісні, кантати, симфонічно-хорові поеми, твори інструментальні, опери. Поставала вітка української культури, цієї великої, бо музичної, яка за словами Бетговена є більшим об'явленням, як будь-яка філософія.

Нагло, все припинилося. Жорстока листопадова ніч забрала життя нашого дорогого, незабутнього, незаступимого Диригента. Його 22-літній шлях, який пройшов спільно з нами, членами хору „Кобзар", добіг кінця. Ми залишилися на бездоріжжі, опечалені глибоким смутком, безмежним горем, незаспокоєним жалем.

Смерть-явище природне. Люди відходять з того світу, а приходять нові. Коли ж відходять люди великі, визначні, геніяльного ума, великої творчої інвенції, одним з яких був наш дорогий Диригент, тоді нам здається, що це явище не природне, бо неможливо, його зрозуміти і з ним погодитися. Нам тоді здається, що такі люди, мусять жити завжди. Бо вони родяться дуже рідко і ще рідше мають своїх наслідників.

Коли зимного листопадового ранку ми стояли над відкритою могилою покійного Антона Рудницького і його назавжди прощали, відчули, що багато хотіли б ще йому сказати, коли б він жив. Хотіли б запевнити його про нашу відданість, пошану і любов. Бажали б подякувати за весь його безмежний труд, посвяту й працю, що їх він вклав у кожну нашу пробу, у кожен концерт, у кожну композицію, у кожний такт музичної фрази. Хотіли б подякувати йому за те, що нас увів у світ правдивого музичного мистецтва, що навчив нас його любити і розуміти. Ми хотіли б виявити нашу велику вдячність за всі чудові кантати, опери, симфонічно-хорові поеми та різні інші хорові композиції, які покійний Антін Рудницький писав для нашого хору „Кобзар". Ми горді з того, що могли їх виконувати!

А ще й хотіли б вибачитись за те, що ряди крісел на пробах не завжди були виповнені вщерть, і що точність наша не була ідеальна, коли то Покійний посвячував безкорисно щотижня чотири години їзди, прибуваючи з Томс Рівер, Н. Дж. на проби до Філядельфії.

Ми просили б в нього прощення за те, що часто доводилось нашому покійному Диригентові чути від нас критику і нарікання, що його твори затяжкі. Та, коли ми їх вивчили, ми знали, що хоча вони тяжкі до виконування, зате, високої музичної вартости, що поєднують у собі модерну гармонію і мотиви чарівної, рідної української пісні! Ми свідомі цього, що саме цим творам, хор „Кобзар" завдячує свій ріст і свій мистецький рівень. Бо хор „Кобзар" є першим і єдиним досі виконавцем, м. і., таких великих творів як: симфонічна кантата — „Посланіє", хорові поеми „На Світанку", „Пролог до Мойсея", „Молитва" до слів Юрія Клена, „Сім Струн" до слів Лесі Українки із солями та рецитаціями, опери „Довбуш" та „Анна Ярославна".

Ми висловлюємо наш превеликий жаль, що наш дорогий музичний Керівник відійшов він нас напередодні святкувань 55-ліття його мистецької діяльности і що ніколи не почув першого виконання його останніх творів „Пророчі слова" і „Гайдамаки".

Ми клонимо голову перед тінями нашого дорогого мистецького Провідника. Проте, для нас він не вмер! Він житиме в наших серцях, доки житимемо самі. Він житиме в цілому українському народі, якому залишив велику музичну спадщину. А народ цей, вдячний, збереже цю спадщину для нових поколінь, що прийдуть!

Наш Диригент не вмер. Він спить сном Великих і Заслужених.

Ірина Ройнер

Відбулись Річні Загальні...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

стицій в новий будинок УНСоюзу, були втрати на деяких мортгеджових позичках, а також зменшилася кількість членів УНСоюзу, які передплачують „Свободу".

Щодо Округи „Лігай Веллі", тобто Аллентавну й околиць, то головний предсідник Лисогір зазначив, що із передбаченої квоти нових членів приєднано тільки 82 відсотки. В Окрузі число членів зросло з 1575 до 1591-го. Він висловив похвалу для Анни Гарас, голови Окружного Комітету, яка також є секретарем 47-го Відділу. Вона в 1975-му році здобула перше місце серед жінок щодо приєднання нових членів, а рівнож з усіх жінок здобула для УНСоюзу найбільшу суму в забезпеченнях. Вона приєднала 37 нових членів. Признання одержав також Іван Гуцайлюк, який приєднав 25 членів. В організаційній кампанії визначилися також пп. Балла, С. Івасечко, С. Колодруб, М. Шишка, Д. Мушастий та С. Саюк.

Головний предсідник Йосип Лисогір закликав секретарів і урядовців Відділів посилити організаційну кампанію в 1976-му році. Він також закликав підтримувати діяльність УНСоюзу в ділянці оборони людських прав, в ділянці проєктів з нагоди 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, підтримувати роботу УНС на молодечому відтинку та працю Союзу для загального добра українського народу.

Опісля промовляв почесний голова Окружного Комітету Михайло Колодруб, який похвально висловився про працю Округи. Він зазначив, що працює в Окрузі вже понад 60 років. За той час зроблено багато, але можна зробити ще більше. Радів здобуткам Округи та побажав головному предсідникові Лисогорові дальших успіхів в праці.

Відтак відбулася загальна дискусія, в якій участь взяли всі присутні.

Опісля відбулися вибори нової Окружної Управи. До складу майже повністю переобраної Управи увійшли: почесний голова — Михайло Колодруб; голова — Анна Гарас; заступник голови — Мартин Шишка; заступник голови — Микола Дубик; україномовний секретар — Степан Муха; англомовний секретар — Степан Колодруб; касир — Дмитро Мушастий; члени Управи: Іван Гуцайлюк, Анна Пипюк, Евгенія Пращак, Степан Саюк, Іван Драбик, Ева Колтонюк і Анна Саган. До Контрольної Комісії були обрані: голова — Степан Івасечко і члени Володимир Загвоцький та Іван Ганич.

Загальні Збори закінчив молитвою Михайло Колодруб.

*Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ... *

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього Клюбу, у п'ятницю 12 березня ц.р. о год. 7:30 вечора, відбудеться імпреза п.н. „З циклу вечорів на пошану Т. Шевченка". В програмі на грамофонних платівках — опера в 4-ох картинах Георгія Майбороди „Тарас Шевченко" і „Заповіт", музика Станислава Людкевича. Музичні твори пояснюватимуть Стефанія Нагірна і Теодор Терен-Юськів.

В Маямі помер Олекса Білецький

Маямі, Фльорида. — В понеділок, 13-го жовтня 1975 р. тут помер на 78 році трудолюбивого життя бл. п. Олекса Білецький, член Українського Народного Союзу від 1938 р. та член багатьох інших українських церковних і світських організацій. Покійний Олекса народився в 1897 р. в селі Стесанів, Любачівського повіту в Західній Україні. До ЗСА приїхав в 1912 році і відразу включився до праці в українських організаціях. Останніх 14 років Покійний жив в Маямі на Фльориді, де довший час був членом управи Українського Православного Церковного Братства, членом Товариства старших віком осіб, Українського Американського Громадянського Клюбу та інших товариств.

У вівторок, 14-го жовтня о. Шпаченко, парох української православної церкви відслужив Панахиду і відмовив молитви за душу Покійного, а в середу, 15-го жовтня, після Святої Літургії в церкві св. Миколая, яку відправив о. Шпаченко й до якої співав церковний хор під керівництвом пані Воляник, тіло покійного Олекси Білецького похоронено на місцевому цвинтарі.

Після похоронів у церковній залі відбувся поминальний обід, що його приготовили членкині церковного сестрицтва. В часі тризни дружина бл. п. О. Білецького, Катерина, подякувала всім за численну участь в похоронах і в пам'ять мужа склала пожертви на церковні і національні цілі, а саме: на потреби української православної церкви св. Миколая в Маямі — 300 долярів, на Українську Православну Семінарію в Бавнд Бруку, Н. Дж. — 100 дол. і на Український Конгресовий Комітет Америки — 100 долярів.

Петро Гуменюк

Баль Т-ва Українських Інженерів і Лікарів у Ню Йорку

ДЕБЮТАНТКИ НА БАЛЮ Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ ТА УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА АМЕРИКИ

Зліва: Орися Городецька, Андрій Козак; Леся Гной, Олесь Декайло; Марта Кушнір, Ярко Чолган; Ліда Ленець, Андрій Пришляк; Раїсса Лупян, Богдан Васігко; Рома Мокрівська, Ростислав Никитин; Христина Павловська, Іван Шморгун; Арета Ракога, Володимир Дацків; Лідія Скрибайло, Андрій Слиш; Оленка Слободян, Микола Бабяк; Віра Сохан, Євген Голюка; Лариса Стасів, Андрій Січинський; Олена Форманюк, Стефан Гбур; Пріся Цегельська, Андрій Кмета.

Традиційний Бенкет і Баль, влаштовані спільно Метрополітальними Відділися цього року в суботу, лися цього року в сумоту, 7-го лютого у великій забавовій залі готелю П'єр в Ню Йорку.

Грайливі світла, вистелена килимами долівка, прикрашені плоскорізьбою і котарами стіни створювали привітний, гостинний настрій. Барвисті сукні пань, вечірній одяг чоловіків, привітання та невідлучні запити про „здоров'я" і „що нового", мішались з діловими розмовами організаторів забави — д-ра Романа Кисілевського и інж. - арх. Яра Січинського, що давали пояснення і останні вказівки.

Під звуки оркестри, понад 250 осіб засіло до вечері. Голова Метрополітального Відділу ТУІА інж. Тарас М. Грицай у кількох словах привітав гостей та побажав усім якнайкраще провести час і щасливо повернутись додому. Коротко, перед 10-ю годиною вечора, відбулось представлення та введення дебютанток, що як звичайно, вміло перевів д-р Роман Кисілевський.

Здається, що цьогорічна група чотирнадцяти молоденьких дівчат і їх партнерів була чи не найкращою з усіх тих груп, що нам доводилось бачити на наших забавах. Зразкова поведінка, виказує зрозуміння ваги хвилини, чудові а рівночасно скромні, білі суконки, радісні, щирі усміхи, вміло виведені обороти і поклін присутнім творили прекрасний образ молодих запашних квітів, що готові зустріти весну їхнього життя. Та серед прегарних пар все таки вибивалась дебютантка Христина Павловська, студентка університету, у супроводі кадета 3-го року Морської Академії в Аннаполісі Івана Шморгуна.

Підготова дебютанток спочивала в руках незаступимої Гнатейко та повної посвяти праці і труду, що їх вклали Віра Кушнір, Ніна Січинська і Нана Сочинська.

На пам'ятку того вечора дебютантки одержали конюшинки, а опісля під звуки мелодійного вальса протанцювали свій перший танок і зі своїми партнерами і на зміну зі своїми батьками.

По офіційній частині продовжувано забаву, на яку теж завітало коло 200 осіб української студентської молоді.

Тарас М. Грицай

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ потребуючим студентам на академічний рік 1976-77

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних університетів і каледжів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі:

1. Фінансової потреби;
2. Студійних досягнень (оцінок);
3. Активности в українському громадському, а зокрема студентському житті.

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСоюзу, слід вносити до **31-го березня 1976 року** на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
в Ню Гейвен, Конн.
повідомляє, що
в неділю, 28 березня 1976 року
о год 2:30 по пол., в залі
Українського Народного Дому
при 162 Дей вул. Ню Гейвен, Конн.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

З ТАКИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

1. Відкриття і вибір Президії
2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів
3. Звіти Управи і Контрольної Комісії
4. Дискусія над звітами
5. Уділення абсолюторії уступаючій Управі
6. Вибір нової Управи і Контрольної Комісії
7. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА — головного секретаря;
8. Запити до представника УНСоюзу
9. Затвердження пляну праці на 1976 рік
10. Внески і запити

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати наступних Відділів:
12, 23, 52, 54, 59, 67, 68, 84, 101, 138, 207, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414.

У Зборах візьме участь головний секретар — ВОЛОДИМИР СОХАН

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

проф. Іван Телюк, почесний голова — д-р Михайло Снігурович, голова
Тарас Сливінський, секретар — Василь Добчанський, касир

Окружний Комітет Відділів УНС Ютика-Сиракюзи, Н. Й.

повідомляє, що
В НЕДІЛЮ, 28 БЕРЕЗНЯ 1976 РОКУ
о год. 1.30 по полудні, в залі
КЛЮБУ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ
при 208 Канал вул.. РОМ, Н. Й.
— відбудуться —

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС
Ютицько-Сиракюзької Округи

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Вибір президії;
3. Вибір Номінаційної Комісії;
4. Відчитання протоколу з попередніх загальних зборів і його прийняття;
5. Звіти членів Управи: голови, секретаря і касира;
6. Звіт Контрольної Комісії;
7. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на рік 1976;
9. Доповідь ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА
10. Дискусія;
11. Затвердження пляну праці на біжучий рік;
12. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири, конвенційні делегати і інші урядовці відділових управ, а саме:
Геркімер 192, Елмайра 271, Літел Фолс 330, Оборн 38, 202, 283, Ром 121, Сиракюзи 39, 317, Фултон 263, Ютика 58, 484, Горнел 215.

У Зборах візьмуть участь:
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК — головний радний УНС
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ — обласний організатор

За Окружну Управу:

Іван Пігуляк, почесний голова — Володимир Запаранюк, почесний голова
Микола Павлів, голова — Ярослав Сенишин, секретар
Микола Велич, касир

ТАРЗАН, Ч. 7443. Тарзан і жрекиня Ля

Це радісний день для мене, Тарзане! Я часто думала про тебе!

Мої відвідини викликані дуже важливою справою... Ти можеш розказати мені про все під час бенкету!

Ні! Навіть тепер, коли ми розмовляємо, на твоє місто можуть нападати лихі люди, які хочуть вкрасти ваш дорогоцінний метал сонця!